

quam omnium, Nam unius hominis, quam totius ecclesiae
 aetatum ac saeculorum gradibus, intelligentia, scientia,
 sapientia; sed in suo Dunlaxal genere, in eodem scilicet
dogmate, eodem sensu, eademque sententia. Cap. 24. Imitetur
 animarum religio rationem corporum, quae licet annorum
 processu numeros suos evoluant et explicent, eadem tamen,
 quae erant, permanent. Multum interest inter pueritiae florem
 et senectutis maturitatem; sed eadem tamen ipsi fiunt
 senes, qui fuerant aetollescentes; ut, quamvis unius ejusdemque
 hominis status habitusque mutetur, una tamen nihilominus
 eademque natura, una eademque persona sit. Parva lactentium
 unum membra, magna juvenum. eadem ipsa sunt tamen. Quod
 parvulorum artus, tot virorum; et si qua illa sunt, quae aevi
 maturioris aetate pariuntur, jam in seminis ratione pro-
 verba sunt; ut nihil novum postea proficeretur in senibus,
 quod non ⁱⁿ pueris jam ante latitaverat. — — — Ita etiam Chri-
 stianae religionis dogma sequatur has, decet, perfectum
 leges, ut annis scilicet consolidetur, dilatetur tempore,
 sublimetur aetate, incorruptum tamen illibatunque
 permaneat, et universis partium suarum mensuris, crine-
 busque quasi membris ac sensibus propriis plenum atque
 perfectum sit, quod nihil praeterea permutationis admit-
 tal, nulla proprietatis dispendia, nullam definitionis
 sustineat varietatem. — — cap. 25. Fas est, ut prisca
 illa coelestis philosophiae (In göttlichen Offenbarungen)
 dogmata processu temporis excurentur, limentur, poliantur;
 sed nefas est, ut commutentur, nefas, ut detruncentur
 aut mutilentur. Accipiant licet evidentiam, lucem,
distinctionem; sed retineant, necesse est, plenitudinem